

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

EN HERRE – EN JESUSFORMAD IDENTITET

Efesierbrevet 4:5 • Predikan G8B 2021-12-12 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi återvänder till vår genomgång av Efesierbrevet och kommer tillbaka till Paulus uppräkningsavsnitt i de första verserna i Efesierbrevets fjärde kapitel. Vi har nu sett under ett antal veckor att Paulus är inne i en argumentation som handlar om församlingens enhet. Det första han vill säga efter att han i tre kapitel har lagt ut massor av underbar undervisning om Gud och frälsningen och församlingen är att vi ska göra allt vi kan för att bevara Andens enhet i församlingen. Sedan ger han sig in i en retorisk figur, en sjufaldig uppräkningsavsnitt som allting syftar till att beskriva och förklara den enhet vi har fått given och som vi alltså uppmanas att bevara.

Vi har sett att församlingen är en kropp; att var och en av oss är infogade i en större helhet där vi är ömsesidigt beroende av varandra. Vi har sett att vi har en Ande; vi har en och samma livspuls som för ut liv till hela kroppen. Som föder oss på nytt, som övertygar oss om synd och fogar in oss i kroppen. Förra gången såg vi att vi har ett och samma hopp; att vi har en gemensam riktning med våra liv. Att vi inte låter något av vad vi tidigare var skapa splittring mellan oss utan vi har en gemensam riktning framåt.

Idag kommer vi till Paulus påstående att vi har en och samma Herre. Tidigare har han låtit oss se och begrunda hur den helige Ande skapar enhet i församlingen. Nu går han vidare och visar oss att också Sonen är verksam i församlingens enhet när han säger att vi har en Herre.

Frågan vi ställs inför är alltså hur Jesus Kristus ligger till grund för församlingens enhet. Vad är det med honom som gör att vi är ett? Vad är det han är som gör att vi är ett? Vad är det han gör som har bäring på vår enhet?

Det finns många sätt att svara på den frågan. Jag vet inte alls om jag väljer rätt väg här, men när jag tittar på den svenska kristenheten från min horisont, inte minst på mina egna tankar och erfarenheter, så skulle jag påstå att vi kan tendera att ha en förståelse av evangeliet som inte är särskilt Jesusformat.

Om jag får förenkla det lite tror jag att det finns en tendens hos oss att tänka på evangeliet ungefär så här: "Gud är vår härskare. Du har brutit mot hans lag och därför kommer du att dö. Men Jesus kommer till oss och han tar straffet i ditt ställe så att du kan bli förlåten."

Det är mycket som låter rätt där. Men det är inte särskilt Jesusformat. Jag nämnde honom en gång, han hoppade in och ordnade så att vi kunde få förlåtelse och slippa straffet. Tack så mycket Jesus, du kan gå nu.

Men vad är det som gör att Nya testamentets författare är så otroligt upptagna av Jesus? Du minns att evangelisten Markus inleder sitt evangelium med orden "Här börjar evangeliet om Jesus Kristus, Guds Son." Johannes säger att han skrev sitt evangelium "för att ni ska tro att Jesus är Messias [det vill säga, Kristus], Guds Son" (Joh 20:31). Du hör repetitionen? Paulus säger i inledningen till Romarbrevet att han är "avskild för Guds evangelium [... som handlar om Guds] Son [...] Jesus Kristus, vår Herre" (Rom 1:1-4). Det är något som inte stämmer här. Och du har säkert hört mig prata om puritanerna i England på 1600-talet. De skrev mängder av böcker med långa namn som talar om Kristi härlighet och ära. Varför skrivs det inga sådana böcker idag? Det är något som fattas.

Jag ska göra ett försök att komma åt vad det är som fattas. Jag vill försöka lyfta fram vad det är som gör evangeliet så Jesusformat. Det blir som en tematisk predikan om Jesus, men jag hoppas att det är precis en sådan förståelse som Paulus vill att vi ska ha när han talar om att vi har en Herre. När vi ser att det är en sådan Herre vi har, så hoppas jag att det också blir tydligt vad det har för betydelse för vår enhet.

Jag tänkte hänga upp det på tre punkter. Paulus talar här i vår vers om Jesus som "en Herre." Jag skulle vilja fylla ut det med Markus och Johannes och Paulus beskrivning av honom som "Jesus Kristus Guds Son." Så för att komma åt svaret på vår fråga till texten i Efesierbrevet 4:5, vad det är med honom som gör att vi är ett, ställer jag nu frågan "vad betyder de här namnen?" Och jag delar upp det på tre punkter. Punkt 1: "Jesus", punkt 2: "Kristus", och punkt 3: "Guds Son".

I. VÅR FRÄLSARE

Så, vad betyder namnet Jesus? När Jesus skulle födas kom ängeln till Josef och sa att de skulle ge honom namnet Jesus, för han skulle "frälsa sitt folk från deras synder" (Matt 1:21). Jesus är den grekiska formen av Josua. Det betyder "Herren är frälsning." Det är ett intressant namn. Det säger vad det är han gör – han frälsar människor från deras synder. Det är anledningen att när ängeln visade sig för herdarna så sa han "var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Idag har en frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren" (Luk 2:10-11). Herren är frälsning – det är goda nyheter om en stor glädje. Han kommer till dem som behöver frälsning.

Syndarnas vän

Jesus sa,

Markusevangeliet 2:17 (SFB-15)

▯[...] "Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare."

Jag vill verkligen att du ska ha en klar uppfattning om det. Herren är frälsning. Han har kommit till de sjuka, till syndare, till de som behöver frälsning. Det är det första vi måste förstå, så att resten av vad vi ska titta på verkligen är goda nyheter för oss. Jesus har kommit till de sjuka. Till de svaga. Till de som är i desperat behov av räddning. Så om du har en känsla av ditt eget misslyckande, försök inte att dölja det. Det är precis det Jesus har kommit för att rädda dig och läka dig från. Han är *för* dig. Försök inte att dölja det från honom.

Märkligt nog kan det vara en svår upplevelse för somliga att komma till en gudstjänst. Vi sjunger dessa lovprisande sånger av all vår kraft och man ser andra bli upprymda och glada över Jesus och själv kan man tänka att "jag känner mig inte så glad eller upprymd över Jesus

som de andra verkar göra.” Det är lätt att tänka att ”jag är den som är udda.” Jag vet att Jesus har kommit till syndare men jag kan inte känna att han verkligen är *för* mig, för dessa människor här har inte gjort vad jag har gjort och de gör inte vad jag gör. Jag vet hur illa det egentligen är.

Det är det gyllene tillfället för brödernas åklagare (Upp 12:10). Man kan nästan höra hans viskning: ”förtvivla och bli fördömd! Du är en syndare. Du är ett misslyckande. Du har misslyckats idag. Du är sjuk.” Men när vi vet att Herren är frälsning kan vi säga: ”ja! Tack, Satan, för dessa uppmuntrande ord. Ja, jag är sjuk. Men Jesus är *för* de sjuka. Han har kommit till de som misslyckats som mest. Han har inte kommit till de rättfärdiga utan till syndare.” När vi ser att vi är sjuka, när vi överväldigas av vår egen synd och otillräcklighet, det är då vi är som mest kvalificerade för Jesu hjälp. Om du inte tror att du har några problem, ja, då tror du inte att du egentligen behöver honom. Men om du ser att du är skyldig och ovärdig, ja, då är Jesus för dig. Detta är evangelium för *dig*. Herren är frälsning, han är verkligen för dig, i din verkliga synd, idag. Han är för dig, var du än befinner dig.

II. KRISTUS – VÅR IDENTITET

Men vilken sort frälsning har han att ge för någon som mig? Vi går vidare till den andra punkten och funderar på nästa namn, Kristus.

Kristus är ”Messias” på hebreiska. Det betyder samma sak, nämligen ”den smorde”. Jesus är den som är smord med den helige Ande utan begränsning, som Johannes döparen undervisade (Joh 3:34). Den helige Ande är oändligt utgjuten över Jesus. Du minns Jesu dop – Anden sänkte över honom och vittnade på det sättet att Jesus är den som alltid är smord av Anden.

Men varifrån får vi det här språkbruket, att säga att någon är ”smord”? Det kommer ur Gamla testamentet. Där hade vi profeter, präster och kungar som smordes för sin uppgift. De smordes med olja. Oljan var en bild av Guds Ande. Ta till exempel 3 Mos 8. Där har vi Aron, Mose storebror, som smordes till att vara överstepräst. De tog mängder av olja och hällde över hans huvud, så mycket att det rann ner från huvudet, genom skägget och ner på hans kropp.

Det är en bild av hur Jesus är Messias, den smorde. Men han smörjs inte med olja utan med den helige Ande som oljan representerar. Den sänks över honom, den hålls över honom utan gräns, det vill säga, i sådan mängd att den rinner ner över hans huvud och ner så att den också täcker hans kropp, det vill säga, hans församling, hans folk.

Delas med oss

Det är genom den helige Ande som Fadern evigt gör sin kärlek till Sonen känd. Vi kan alltså föreställa oss Fadern som i all evighet öser ut sin Ande över Sonen, en ousinlig källa av kärlek som bara fortsätter och fortsätter. Men vad som sedan händer är att precis som oljan rinner ner på Arons kropp, så rinner också den helige Ande från Kristus vårt huvud till hans kropp som är församlingen. Vi får del i hans smörjelse.

Jesus säger i Joh 14:16,

Johannesevangeliet 16:14 (SFB-15)

¹⁴[Sanningens Ande] ska förhärliga mig, för han ska ta av det som är mitt och förkunna för er.

Anden tar av vad som tillhör Kristus och göra det känt; och kommunicera det till er som är hans kropp. Vad Anden gör är att ta från vad som tillhör Jesus och göra det vårt. Här börjar vi se vad det innebär för oss att Jesus är Kristus, den smorde. Det innebär att Jesus delar med oss allt – allt – som är hans. Den evigt Enfödde i härlighet, delar med oss allt som är hans.

Detta är större än bara förlåtelse. Han kommer till oss, inte bara för att ge oss förlåtelse utan för att dela med oss allt som är hans.

Tänk, du blir en kristen. All din synd blir förlåtelsen. Du har ett blankt blad. Det är fantastiskt. Men hoppсан, jag har syndat igen. Så, jag var förlåten, men nu är jag inte lika förlåten längre, så jag behöver gå tillbaka och få mer förlåtelse och så får jag hoppas att jag inte hinner dö medan jag har alltför mycket oförlåten synd på mitt konto. Det är inte hur det fungerar!

Huvudet för kroppen

Han delar med oss allt som är hans. Nya testamentets författare säger gång på gång att Kristus är huvudet för sin kropp som är församlingen. Låt oss fundera vidare lite mer över det. Låt oss gå till Kolosserbrevet.

Kolosserbrevet 1:13-14 (SFB-15)

¹³Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. ¹⁴I honom är vi friköpta och har förlåtelse för våra synder.

Så, Paulus säger att vi får förlåtelse för våra synder. Men vi måste förstå vad vi menar med det. Det handlar inte bara om ett tomt blad. Det är mycket mer än så. Vi är *i honom*, det vill säga, vi är förenade med honom. Vi är förenade med honom i hans död. När han dog, dog också jag. Jag tog straffet för synden i honom.

All vår synd, hela vårt döda jag spikades fast på korset och dog. Men mer. Och för att se vad mer det finns, lägg märke till vad Paulus gör från den 15:e versen. Han börjar lyfta fram vem Jesus är. För att visa vad vi får visar han vem Jesus är.

Vers 15,

Kolosserbrevet 1:15-17 (SFB-15)

¹⁵Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat, ¹⁶för i honom skapades allt i himlen och på jorden: synligt och osynligt, tronfurstar och herradömen, härskare och makter – allt är skapat genom honom och till honom. ¹⁷Han är till före allt, och allt hålls samman genom honom.

Så Sonen är den, genom vilken Fadern alltid utför sin vilja. Det är genom honom allting blir till. Nu kommer vi till vers 18,

Kolosserbrevet 1:18-20 (SFB-15)

¹⁸Och han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde...

Här måste vi se att dessa två hänger ihop. Att han är huvudet och den förstfödde.

...Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. ¹⁹Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom ²⁰och genom honom försona allt med sig själv, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors.

Han är huvudet. Han är begynnelsen. Han är den första att träda igenom döden till uppståndelsen och det nya livet. Vad Paulus säger är att dit Kristus som är huvudet går, dit går också vi som är hans kropp.

Det är precis som en vanlig, kroppslig födsel. När en människa föds, oftast nio månader gammal, är huvudet bredare än resten av kroppen. Så den stora utmaningen är för huvudet att komma ut. Det är huvudet som är den stora svårigheten. Det är huvudet som är orsaken till alla värkar och våndor. Men när huvudet väl kommit igenom, då följer kroppen utan problem.

Vi kan använda den märkliga bilden och göra en parallell till Kristus. Kristus som är huvudet är den första som, genom stort lidande, går igenom döden, in i uppståndelsen och det nya livet. Vi, som är kroppen, är oskiljaktiga från honom. Vi kan inte stoppas från att följa honom. Dit han går, dit följer också vi. Han är den förstfödde och i allt den främste, vi är fortsättningen. Han är huvudet, vi är hans kropp.

All Guds fullhet

Så allt som är hans är också vårt. Dit han går, går också vi. Men vad är det då? Vad är det som är så fantastiskt med honom som vi får del av? Vers 19, ”Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom.”

Hela Guds fullhet bor i Jesus. Och från hans fullhet får vi ta emot, nåd och åter nåd (Joh 1:16).

Så, att säga ”jag är för eländig, han vill inte ta emot mig nu, det är mer synd i mig än det finns nåd i honom” – det är helt enkelt galenskap. Att det finns mer synd i dig än det finns nåd i honom! I honom bor *all Guds fullhet* – all fullhet av Guds liv och godhet och kärlek bor i honom!

Missförstå mig inte. Din synd är allvarlig. Den är djävulsk. Den är enorm och den är vidrig. Men all din vidriga synd är ett uns, den är ingenting i jämförelse med den ocean som är hans nåd. Han dog på korset inte bara för att bära dina synder, nej, i denna monumentala händelse har vi ljus som genomtränger allt mörker och liv som besegrar död. Det finns oändligt mer nåd i honom än det finns synd i dig. I honom är allt fullbordat. Livet har besegrat döden. Och som hans kropp kan vi åtnjuta all den fullhet som tillkommer vårt huvud.

Martyren Probus

Låt mig berätta en berättelse. En sann berättelse från den tid som kallades för den stora förföljelsen, som startades av den romerska kejsaren Diocletianus år 303. Den kallades ”den stora förföljelsen” delvis för att den var mycket populär. Kejsaren hade nämligen ordnat det så att om man överlämnade ett antal kristna så fick man skattelättnader. Det var alltså ett ekonomiskt system för angiveri.

En av de kristna som överlämnades var en ung man som hette Probus. Han kom från Pamfylien, det vill säga, från nuvarande Turkiets sydkust, rakt norr om Cypern. Och i kejsarens försök att få Probus att avsäga sig sin tro tvingades han genom ett flertal sessioner av tortyr. De tog till exempel glödande spikar och slog in i hans naglar och fingertoppar och under hans fötter och in i hans sidor. De satte honom i en sträckbänk och slet sönder hans

leder och muskler. Han piskades med romerska piskor som slet sönder kroppen. Och den sista dagen började de att stycka upp hans kropp med knivar medan han levde.

Varje gång han fördes tillbaka till nästa session av tortyr fick han göra vad alla tvingades göra i samma situation. Han ställdes inför den romerska ämbetsmannen och fick frågan vad han heter. Varje gång han stod där – han visste vad som väntade – så svarade han: ”människor kallar mig Probus. Men mitt verkliga namn är Kristen.” Ja! Kristen! Det är min djupaste identitet. Jag är i Kristus – det är det mest fundamentala någon kan säga om mig. Allt annat som jag är, är omständigheter. Allt annat kan tas ifrån mig.

Vår identitet

Eftersom den helige Ande har utgjutits över Jesus utan begränsning och överflödat ner på hans kropp, eftersom jag genom tron har fogats in i Kristi kropp kan jag numera djupast sett definieras, inte av mina egna gärningar och bedrifter, inte av mina egna känslor och upplevelser, utan av mitt huvud, Kristus. *Han* är min *identitet*.

Vi vet någons identitet genom att titta på den personens huvud. Genom att se hans ansikte. Och man kan veta vår identitet genom att titta på vårt huvud, Kristus. Mitt verkliga namn är Kristen. Mitt gamla syndiga jag har blivit korsfäst med Kristus och jag har uppstått till en ny skapelse. Jag har blivit född på nytt genom uppståndelsen till ett nytt liv. Kristus är min identitet. Han är mitt jag.

Min identitet är inte grundad i mina gärningar utan i honom. Jesus säger i Johannes 14:19 att ”eftersom jag lever ska också ni leva.” Vi kan leva och åtnjuta Guds fullhet eftersom han gör det. Eftersom han delar med oss allt som är hans. Därför finns ingen fördömelse för den som är i honom. Det är därför den kristne kan säga ”det enda jag berömmar mig av är Kristus. Min trygghet, ja, min djupaste identitet är Kristus.”

Vad vill du berömma dig av?

Som kristna har vi en Jesusformad identitet. Får jag bara stanna upp ett ögonblick och ställa en fråga: är Kristus det enda du berömmar dig av?

Om du är som jag måste vi nog medge att svaret är nej. Vi vill gärna att det skulle vara så, men i verkligheten finns det många andra saker vi berömmar oss av. Frågan som följer blir då: vad är det då du vill berömma dig av? Vad är det hos dig som ger dig hopp? Vad är det för identitet du har som du vill bli bekräftad i?

Kära vän. Jag vet inte vilka avgudar du har. Det enda jag vet är att när jag har tittat hos mig själv, särskilt under tider av lidande, har jag upptäckt saker som jag inte hade en aning fanns där. Avgudar som formade hela min identitet som jag höll krampaktigt fast i. Viljan att bli omtyckt och respekterad. När de sakerna togs ifrån mig rasade hela mitt liv samman. Och om jag känner mig själv rätt finns det säkert fler saker som fungerar på liknande sätt. Så – hur är det med dig? Vilka avgudar bär du på?

Men. Om du har Kristus som det enda du vill berömma dig av, då kan du inte förlora någonting. Du kan ha all Guds fullhet som din identitet. Och det är lika säkert som Faderns kärlek till Sonen, den kärlek som är själva grunden för hela universum.

Jag säger dig, för din glädjes skull: knyt inte din identitet till något som är förgängligt. Säg till dig själv varje morgon: ”mitt verkliga namn är Kristen och det enda jag vill berömma mig av

är Kristus.” Det är vägen till evig glädje och trygghet. Genom tron på honom är han ditt huvud och du får del av allt som är hans, av nåd och åter nåd.

Hör vad puritanen Richard Sibbes säger,

Tänk ofta för dig själv: vad är jag? En ynkelig syndare; men jag har en rättfärdighet i Kristus som svarar mot allt. Jag är svag i mig själv, men Kristus är stark och jag är stark i honom. Jag är en dåre i mig själv, men jag är vis i honom. Allt jag saknar i mig själv har jag i honom. Han är min och hans rättfärdighet är min, den rättfärdighet som tillhör Gudsmänniskan. När jag är iklädd denna står jag säker mot samvetets anklagelser, helvetet, vreden, ja, vad som helst. Även om jag dagligen erfar mina synder finns det mer rättfärdighet i Kristus, som är min [...] än det finns synd i mig.

//Often think with thyself, What am I? A poor sinful creature; but I have a righteousness in Christ that answers all. I am weak in myself, but Christ is strong, and I am strong in him. I am foolish in myself, but I am wise in him. What I want in myself I have in him. He is mine, and his righteousness is mine, which is the righteousness of God-man. Being clothed with this, I stand safe against conscience, hell, wrath, and whatsoever. Though I have daily experience of my sins, yet there is more righteousness in Christ, who is mine, [...] than there is sin in me.

Jesus Kristus Guds Son, vår Herre. Han är frälsning för oss nu. Och han är Kristus, den smorde, i vilken hela Guds fullhet bor och som delar det med oss som är hans kropp.

III. GUDS SON – VÅRT BARNASKAP

Sedan, för att förstå lite mer av vad det är han delar med oss, låt oss gå till den tredje punkten och den sista titeln, ”Guds Son”.

Genom all evighet har Gud Fadern funnit sin glädje i sin Son. Han har älskat honom och ständigt öst sin oändliga kärlek över honom. Att vara Guds Enfödde Son innebär att av evighet vara oändligt och fullkomligt älskad av denne ständigt utgivande Fader. Bibeln använder språk som att ”Sonen är i Faderns sköte” eller vid hans hjärta eller i hans närhet (grekiskans κόλπος betyder ”bröst”, Joh 1:18). Han är Faderns stora glädje.

Det är vad Sonen kommer för att dela med oss, som är hans kropp.

Barnskapets Ande

Titta i Galaterbrevet 3:26,

Galaterbrevet 3:26-27 (SFB-15)

²⁶Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. ²⁷Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus.

Han säger att när Kristus är din identitet, när du genom tron på honom har förenats med honom, så blir du Guds barn såsom Kristus är Guds barn. Hans identitet delas med dig. Barnskapets Ande, som Paulus talar om på ett annat ställe, flödar från huvudet och ner över hans kropp.

Gå till Romarbrevet 8 för att se mer,

Romarbrevet 8:14-15 (SFB-15)

¹⁴Alla som drivs av Guds Ande är Guds barn. ¹⁵Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnaskapets Ande, och i honom ropar vi: "Abba! Far!"

Ser du vad långt vi har kommit från det evangelium jag beskrev tidigare? Vi är långt bort ifrån bara en juridisk transaktion, där Jesus fixar ett blankt blad åt oss, hur vackert det än är. Här har vi Gud som Fader, men inte bara evig Fader till sin enfödde Son, utan också vår Fader. Paulus fortsätter,

Romarbrevet 8:16-17a (SFB-15)

¹⁶Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. ¹⁷Och är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar.

Paulus beskriver ett evangelium där vi inte bara har blivit förlåtna, utan vi har blivit adopterade. Vi har fått ett barns intimitet och kärlek och vi har fått söners rätt, det vill säga, vi har blivit arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar. Det är den Enfödde Sonen som delar med oss allt som är hans.

Adoption: Kaleb och löfteslandet

Det finns många texter i Bibeln som handlar om adoption. Jag skulle vilja gå till 4 Mos 13.

Israel är precis utanför löfteslandet. De har vandrat ut ur Egypten och genom öknen och nu står de precis vid gränsen till landet som flödar av mjölk och honung. Deras faders land. Det land som Gud har lovat dem. De är sannolikt väldigt sugna på att komma in. Så de sänder in tolv spioner, en från varje stam, som skulle speja på landet och se hur det såg ut. I 4 Mos 13 har vi i princip en lista över de spioner som skickades in i landet. Jag läser från vers 4,

4 Moseboken 13:4-7 (SFB-15)

⁴På Herrens befallning sände Mose ut dem från öknen Paran. Alla var huvudmän bland Israels barn. ⁵Deras namn var:

⁶Av Rubens stam: Shammua, Sackurs son,

⁷Av Simeons stam: Shafat, Horis son,

⁸Av Juda stam: Kaleb, Jefunnes son,

Kaleb är en intressant person och vi lär känna honom som helhjärtad för Herren. Han är från Juda stam. Men vem är Jefunne? Om vi tittar i 4 Mos 32:12 läser vi om "Kaleb, kenisiten Jefunnes son". Jefunne är alltså kenisit. Vad betyder det? Kenisiterna var hedniska kanaaneer. I 1 Mos 15, när Herren säger till Abraham att han ska få Kaanans land står det,

1 Moseboken 15:18-21 (SFB-15)

¹⁸På den dagen slöt Herren ett förbund med Abram och sade: "Åt dina efterkommande ska jag ge detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, floden Euftrat: ¹⁹keniternas, **kenisiternas**, kadmoneernas, ²⁰hetiternas, perisseernas, rafaearnas, ²¹amoreernas, kananeernas, girgasheernas och jebusiternas land."

Så Kaleb är en hedning som blivit israelit. Han är etniskt en kenisit, men han har blivit en del i Juda stam. Det var inte alldeles ovanligt. Till exempel vet vi att ett ganska stort antal egyptier började frukta Gud och blev israeliter (2 Mos 12:38). Sedan har vi Kalebs namn. Kaleb betyder "hund", vilket var precis vad israeliterna kallade hedningarna, det vill säga, alla icke-judar. Hedniska hundar. Antagligen behöll han namnet som ett hederstecken. Vilket det är än i dag, till minne av den man som var så helhjärtad för Herren.

Ja, han var en hednisk hund. Nu är han en av ledarna i Juda stam, den kungliga stammen ur vilken Messias skulle komma. En intressant detalj är att det bara var två personer i den

generationen som lämnade Egypten som till sist fick komma in i löfteslandet. Vilka är de två? Kaleb, den hedniska hunden. Och Josua, ”Herren är frälsning”. Dessa två fick gå tillsammans in i löfteslandet. Den hedniska hunden fick bli en son i Judas kungliga stam – det är en liten bild av den långt större verklighet vi får åtnjuta. Vi, som var döda i våra synder och överträdelser. Vi, som var Guds fiender, inkrökta i oss själva. Den Allsmåktiges Enfödde Son lämnar sin härlighet och tog en tjänares gestalt. Han tog vår identitet och korsfästes i vårt ställe. Och han delar med oss sin identitet och kallar oss bröder och systrar, och förenade med honom blir vi Guds barn och Kristi medarvingar. Han för oss inför Fadern så att vi kan träda fram inför honom med ett barns intimitet.

1 Johannesbrevet 3:1 (SFB-15)

«Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn! Och det är vi också.

Fundera på det. Guds barn. Vår Fader är inte Zeus eller Poseidon eller Oden, vilket förmodligen skulle ha gjort oss till någon sorts supermänniskor. Men vår verklighet är långt större än så. Vår Fader är Allsmåchtig Gud, evig och oändlig i vishet och godhet. Alltings skapare och Herre. Härskarornas Gud. Och han älskar oss på ett sätt som inget skapat kan. Det gör oss inte till supermänniskor, men det ger oss en framtid och ett hopp.

Förändrar vår identitet

Vänner, det här förändrar allt. Det förändrar vår djupaste identitet. Det förändrar hur vi ber. Bönen är inte längre en plikt som vi ständigt får dåligt samvete över. Vi har en Fader vi kan komma till. Och han är för mig.

Charles Hodge

En av 1800-talets stora teologer, Charles Hodge skrev så här om sin barndom,

Så långt tillbaka jag kan minnas hade jag vanan att tacka Gud för allting jag fick, och be till honom för allting jag önskade. Om jag hade tappat bort en bok eller någon leksak så bad jag att jag skulle hitta den. Jag bad medan jag gick på gatan, i skolan och utanför skolan, när jag lekte eller när jag studerade. Jag gjorde inte detta som lydnad av någon regel. Det verkade naturligt. Jag tänkte på Gud som någon som var närvarande överallt, full av godhet och kärlek, som inte skulle bli förorättad om ett barn talade med honom. Jag visste att han brydde sig om varje sparv.

//As far back as I can remember, I had the habit of thanking God for everything I received, and asking him for everything I wanted. If I lost a book, or any of my play things, I prayed that I might find it. I prayed walking along the streets, in school and out of school, whether playing or studying. I did not do this in obedience to any prescribed rule. It seemed natural. I thought of God as an everywhere-present Being, full of kindness and love, who would not be offended if children talked to Him. I knew he cared for sparrows.

En god Fader, som i all sin allmakt lyssnar och verkar för dem som älskar honom. Det är vad Guds Son ger oss.

Förenar oss med varandra

Dessutom, Guds Son, utgjuter sin Ande över oss och förenar våra hjärtan så att vi kan bli en familj av bröder och systrar tillsammans. Det förändrar allt. Vi är inte varandras kolleger. Vi är inte potentiella konkurrenter. Vi är bröder och systrar som älskar mig på det sätt som jag behöver. Det är fantastiskt. Men det gör också livet mycket svårare och mer komplicerat.

Därför att tidigare behövde jag inte bry mig om någon. Men precis som jag förstod när vi fick vårt första barn, att nu är min egoistiska lycka slut. Jag kommer aldrig att vara helt lycklig om jag inte vet att han är det. Samma typ av komplikation är det när jag inser att jag genom den helige Ande har fått bröder och systrar i en församling. Därför att när någon lider är det inte något jag kan skaka av mig. Det gör ont. Därför är det ett tillstånd av ständig glädje att få vara i en församling, men också ett tillstånd av ständig smärta. Men det är en rik smärta.

Bröder och systrar: Herren är frälsning. Han är vårt huvud, den smorde. Han är vår identitet. Och han har gjort sin Fader till vår Fader. Han har gjort oss till Guds älskade barn och delat med oss allt som är hans. Och en dag kommer det också att innebära en ny och förhärligad kropp, i fullkomlig glädje tillsammans med honom. Fri från synd. Fri från tårar.

AVSLUTNING

Ser du hur Jesusformad vår identitet är? Vad har Jesus gjort? Han har gett oss allt. Han är vårt hopp. Han är vår Herre. Han är vårt liv. Han är vårt allt. Det gör oss till ett. Så låt oss glädjas och förundras över vem han är och låt oss se på varandra i ljuset av vad han har gjort.